

Prispeval Davorin Petek
Četrtek, 26 Februar 2009 17:27

Preden začnem natolcevati o glasbenem izdelku, se mi zdi, da sem **dolžan razložiti »filozofijo« tega glasbenega kolektiva**

Bomb the Music Industry!

(v nadaljevanju BtMI!) je ustanovil en sam osebek po imenu Jeff Rosenstock, ki je svojo prvo pesem v okviru tega kolektiva posnel kar z integriranim mikrofonom na njegovem prenosniku. Peščici ljudem je ta glasba ugajala, med ostale pa sem sodil tudi jaz. Po razpadu skupine The Arrogant Sons of Bitches, katere frontman je bil (presenetljivo) ustanovitelj BtMI!, se je Jeff popolnoma osredotočil na njegov kolektiv. Toda tokrat se je odločil, da bo počel stvari na svoj način.

Prva odločitev je bila ta, da albumov ne bo izdajal v fizični obliki, ampak lahko vse albume prenesemo zastonj in potem doniramo po lastni presoji (lahko pa seveda ne plačamo niti centa, pozabimo na celotno stvar in gremo spat). Tam iz zadnje vrste se naenkrat zasliši nekakšno nerganje in uporaba imena »Radiohead«, češ da so oni pionirji rock 'n rolla za donacije. Ja vušde. Pionir tega poslovnega modela »plačaj toliko, kolikor čutiš glasbo« je prav Jeff s svojo založbo Quote Unquote Records.

BtMI! kolektiv pa ni poseben samo na tem področju. Njihova specialiteta so tudi njihovi koncerti (za katere zahtevajo samo povrnitev stroškov bencina in hrane), kjer postava BtMI! ni nikoli fiksno določena. Včasih na koncertih nastopa samo Jeff s podlago na iPod-u, včasih pa tudi desetčlanska zasedba. In če na koncert s sabo prinesete svojo glasbilo ter znate odbrenkati/odtrobiti/odpihati/odtipkati kakšno njihovo pesem, se jim lahko brez vprašanj pridružite na odru. Toliko o »neinovativnosti« kolektiva.

No, pa recimo še kakšno o glasbi, če je že ravno tako naneslo. BtMI! glasba ima svojevrsten pečat. Kaj bi lahko povedali o besedilih? Postavite se v kožo »zjamranega« petindvajsetletnika, ki kljub dostojni izobrazbi ne najde stalne službe in zлива gnev po vseh težavah, ki ga pestijo v življenju, in dobili boste BtMI! Nič pretresljivega torej. Glasba na drugi strani pa je razred zase. Zmešajte skupaj naspidiran ska/punk s sintetičnimi zvoki in zvoki zaprašeni nintendo iger iz osemdesetih. Vse skupaj se morda prebere kot nekaj najbolj bizarnega, kar je slišalo človeško uho, v resnici pa celotna zadeva izpade imenitno.

Pa vendar se Scrambles razlikuje od prejšnjih BtMI! albumov. Veliko več je počasnejših pesmi, ki so bolj otožne. Veliko več je prisotnega klavirja. Vsaj za 50% več. Veliko pa je tudi stvari, ki spominjajo na tradicionalen BtMI! zvok. Samo BtMI! si lahko privoščijo da v pesem »It Shits!!!« vključijo zvok računalniškega programa, ki se je pravkar sesul. Govorjena beseda in ska glasba z melodičnim delom brass sekcije? Samo v pesmi »(Shut) Up the Punx!!!«. Ta izdelek se definitivno razlikuje od prejšnjih BtMI! albumov, kar pa ne pomeni da je slab. Produkcijsko gledano je Scrambles njihov najbolj dovršen album do sedaj, še posebej če poslušamo prejšnje albume, ki so bili posneti z enim samim mikrofonom v dnevni sobi.

Scrambles - za bolj otožne dni

Ocena: 8/10

Prispeval Davorin Petek

Četrtek, 26 Februar 2009 17:27
